

เรื่องพระเชียวแก้ว

พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว
ทรงพระราชนิพนธ์เมื่อเสด็จประพาสลังกาทวิปี พ.ศ. ๒๔๕๐

แจกในการกฐินพระราชทาน
มหาเสวกโท พระยาพจนปกรณ์

สมเด็จพระราชทูตกระทรวง

วังวัดศรีวัดชัย

ปีพุทธศักราช ๒๔๖๗

หอพิมพ์โลกาพิพม์บรรณสาร

๑๕๖๓๖

คำอธิบาย

เรื่องพระเชีวแก้ว พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้า
เจ้าอยู่หัว ทรงพระราชนิพนธ์เมื่อพระบาท พ.ศ. ๒๔๕๐
ครั้งเสด็จเมืองลังกา เมื่อเสด็จประพาสยุโรปครั้งแรก
แล้วพระราชทานมาลงหนังสือพิมพ์วิวัฒนาการ ทรงแสดง
เรื่องราวพระเชีวแก้วและเรื่องพระสงฆ์เมืองลังกาที่ได้
ไปทรงทราบบนคราวนั้น โดยถนัดพิสดาร ยังไม่มี
ใครได้พรรณามาแต่ก่อนๆ เป็นหนังสือให้ความรู้ใน
ทางโบราณคดีและวรรณคดีอย่างพิเศษ หอพระสมุดฯ
ได้เคยรวมพิมพ์ไว้ในเรื่องที่เกี่ยวข้องต่างๆ ครั้งหนึ่งแล้ว
แต่ยังไม่แพร่หลาย บัดนี้รองเสวกเอก พระโสมภณ
อักษรกิจ (เล็ก สมิตะสิริ) เจ้าของโรงพิมพ์โสภณ
พิพรรฒธนากร มาขออนุญาตพิมพ์อีกครั้ง ๑ ข้าพเจ้า
จึงอนุญาตให้พิมพ์ตามประสงค์

ฉ.พ.

เรื่องพระที่นั่งอนันตสมาคม

พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้พิมพ์และแจกจ่าย

พ.ศ. ๒๔๕๖

เรื่องพระที่นั่งอนันตสมาคม

หรือที่ชาวลังกาเรียกว่า ทาตม

อีกนัยหนึ่งเรียกเลื่อน ๆ ว่า ตาลาตา

เรื่องนี้เขามีคนตั้งชื่อ เรียกชื่อว่า ตาลาตา วังสระ
มด ๆ ไม่ได้อ่านกันนัก เขาใจว่าคงเขียนเรื่องปาฏิหาร
ต่าง ๆ เช่นวิเศษพิศวง ๆ เช่นกัน ที่ระเกะกระพา
กล่าวข้างบน จากหนังสือพิมพ์หนึ่งซึ่งเขาแต่งในภาษา
อังกฤษ เป็นของพวกไซไซเอติ การเล่าเขียนที่ถือ
ศาสนาพระเยซูได้แต่งแปลลงพิมพ์เมื่อรัตนโกสินทรศก
๑๑๓ ในหนังสือนี้แต่งด้วยความมุ่งหมายที่จะยกเหตุผล
แห่งความเชื่อนี้ในสิ่งซึ่งไม่น่าเชื่อของพุทธศาสนิกชน

ในเมืองลังกา แลกกล่าวต่อไปถึงหนังสือที่อ้างว่าเป็น
 พระพุทธวาทะ เช่นคัมภีร์ไตรภูมิ กล่าวถึงโลกเป็นอยู่
 อย่างไร ตามความคาดคะเนของคนโบราณที่ยังมีความ
 สังเกตตรวจตราไม่พอ แลกกล่าวถึงคำสั่งสอนของพระ
 พุทธเจ้า ซึ่งละเอียดไม่ได้สั่งสอนให้ย่นถือผู้สร้างโลก
 ดังนี้ เป็นต้น ซึ่งอาจจะแก้ได้ง่าย ๆ ในข้อที่ ๓ ว่า
 ศาสนาคริสต์เคยมีเครื่องที่อ้างว่าเป็นของเกี่ยวของ
 คุ้มพระเยซูหรือนักบุญมากกว่าศาสนาพระพุทธ เรื่อง
 ที่นำหัวเราะก็ไม่น้อยกว่าในข้อ ๒ เรื่องความรู้ว่าโลกนี้
 เป็นอย่างไร ก็ย่อมเซอะเซออย่างยิ่งเหมือนกัน คือ แบ่ง
 วันสร้างโลกใน ๖ วัน ไม่เสมอกันได้เป็นต้น แต่ใน
 ข้อ ๓ ผู้ที่กล่าวไม่รู้พุทธศาสนาเลย พุคข้างเกี่ยว ไม่ได้
 มุ่งต่อความจริงหรือความประพฤติกที่เป็นธรรมอย่างหนึ่ง
 อย่างไม่ เพราะฉะนั้น ในเหตุเหล่านี้ไม่ควรจะต้องกล่าว
 ถึง ยกมาเป็นข้อวินิจฉัยอันใด

แต่ถึงหนังสือฉบับที่ข้าพเจ้าได้อ่านนั้น เป็นของผู้
 ซึ่งมีทฤษฎีอันกล่าวแล้วข้างต้นใดแต่แท้จริง แต่มีข้อ
 ความที่คัดจากหนังสือเก่า ๆ มีย่อทาลาภา วังสะ แล
 จกหมายเหตุการณพื่อที่จะรู้เป็นเค้า ไม่พกต้องอ่าน
 หนังสือหลายเล่ม ข้าพเจ้าจะเก็บแต่ข้อความที่เห็นว่า
 จะต้องการรู้มากกล่าว ไม่ได้คิดที่จะแปลหนังสือ
 ทั้งเล่ม คงจะกล่าวต่อไป

พระรัตนธาดาคุณ ได้กล่าวว่าเมื่อถวายพระเพลิง
 พระพุทธสรีระพระอัฐฐิธาคุณนอกจากที่เป็นเท่านั้น เหลือ
 พระทนต์ ๔ องค์ กับพระอัฐฐิที่ ไหนักพระปรางทั้ง
 สองข้าง แลพระเคี้ยว เจ้าประเทศราช ๘ องค์แย่ง
 จึงกัน ภายหลังตกลงกันโดยสวัสดิภาพ แย่งไป
 องค์ละส่วน ต่างองค์ต่างสร้างพระสถูปขัณฐะไว้ พระ
 บรมธาตุซึ่งเป็นสำคัญนั้น คือ พระทนต์ทั้ง ๔ องค์หนึ่ง
 เทพยกาพาไป องค์ที่ ๒ นาคทั้งหลายพาไป องค์
 ที่ ๓ ตกไปเมืองคันธาระ อยู่ในควันตกเฉียงเหนือแห่ง

สมเด็จพระปิยะมหาราชองค์ที่ ๔ ตกไปอยู่เมืองกลิงคะ ทิศตะวันออกเฉียงใต้แห่งชมพูทวีป ข้อความทั้งนี้คัดมาจากหนังสือซึ่งเซอมนอนเนียวิลเลียมแต่ง ว่าด้วยพุทธศาสนาว่าด้วยองค์พระรัตนตธาตุ

ข้อความที่จะกล่าวต่อไปนี้ คัดจากหนังสือซึ่ง เซอเย. เอ็มเมอซอนเตนเนนตแต่งด้วยเรื่องเมืองลังกา ผู้นี้เป็นคนรับราชการอังกฤษ อาจที่จะหาผู้รู้ทั้งหลายช่วยสืบสวนทั้งฝรั่งแลลังกา หนังสือที่เขาแต่งว่าด้วยเรื่องเมืองลังกา เป็นที่สรรเสริญว่าดีกว่าฉบับอื่น ๆ ทั้งหมด

กาลากา วังสะ นั้น เขาแต่งเป็นกลอนภาษาลังกาเล่าเรื่องพระรัตนตธาตุ ซึ่งเขาค้นเห็นว่าจะได้แต่งเมื่อพุทธศักราช ๑๕๓ ปี ก่อนจุลศักราช ๓๒๘ ปี แลได้แก่ ไข่อีกในระหว่างพุทธศักราช ๑๐๐๒ แล ๑๐๒๐ ก่อนจุลศักราช ๑๗๘ ปี แล ๑๖๓ ปี ตามชววงศ์สหพ

กำหนดว่าพุทธปรินิพพานก่อนคฤศตศักราช ๕๔๓ ปีของ
 กนกยเรว เพราะฉะนั้นหนังสือฉบับนี้คงจะไต่แต่่งภายหลัง
 พุทธปรินิพพาน ๘๕๐ ปี คำแปลลงเป็นภาษาบาลี เรียก
 ว่าทศมวังสะ ไต่ทำเมื่อพุทธศักราช ๑๗๔๓ จุลศักราช
 ๕๖๒ ธิมมะกิตติเถระเป็นผู้แปล ในรัชกาลแห่งพระ
 นางสิลาวัตติ ตามข้อความทกล่าวนั้น ว่าภิกษุผู้หนึ่ง
 ชื่อเชมมะเป็นสาวกแห่งพระพุทธเจ้า ไต่้นำพระรัตนตธาตุ
 ออกจากเชิงตะกอน แล้วถวายแก่พระเจ้าพรหมทัต
 พระเจ้ากรุงกลิงคะในพระนครทันตปุระ พระเจ้าแผ่นดิน
 ไต่สร้างวิหารหุ้มด้วยทอง ประดิษฐานไว้เป็นที่นมัสการ
 มาหลายชั่วบรมข

ภายหลังพระรัตนตธาตุนั้นตกไปยังกรุงปัตตลิมิตร ไต่
 สำแดงอิทธิปาฏิหารเป็นหลายประการ เมื่อถึงลงในหน้า
 เคาเพลิงก็ขึ้นคาลมีดอกขั้วขนมารข ไต่ทกลองประหาร
 ลงที่หน้าแผ่นดินเหล็กก็ปรากฏคอยู่ในแผ่นดินเหล็ก ไม่มี
 ผู้ไต่ระนำออกไต่ จนสุภักทรภิกษุมาเชิญออกจึงออกไต่

พระเจ้าคูหาสวระ เจ้ากรุงกลิงกระโจงไต่เชิญพระทันตธาค
 นั้น ขึ้นยังพระนคร ประคิษฐานไว้ในวิหารเก่า เมื่อ
 มือกองทัพมาประชิดพระนคร พระเจ้าคูหาสวระจะเสด็จ
 ออกทำสงคราม จึงตั้งพระราชโอรสเชย ผู้มีนามว่า
 ทนตกุมาร ผู้เป็นสามีของนางเหมมาลาราชธิดาว่า ถ้า
 หากพระองค์ปราชย สิ้นพระชนม์ชีพในกลางสนามยุทธ
 ให้เชิญพระทันตธาคนี้ไปยังพระเจ้ากรุงสิงห์ ครั้นเมื่อ
 พระองค์ปราชยสิ้นพระชนม์ชีพในกลางศึก พระราช
 โอรสเชยแลพระราชธิดาก็ปลอมพระองค์เชิญพระทันต
 ธาคไปถวาย เมื่อพบศัตรู นางเหมมาลา ก็ซ่อนไว้ใน
 พระเมาลัย ครั้นเมื่อมาถึงกรุงตะมะลิตถิ ก็โดยสวน
 เภตราไปยังกรุงลังกา

พระทันตธาคถึงกรุงลังกา เป็นเวลารัชกาลของ
 พระเจ้ากฤตศีลวิเมษะวันณะ ซึ่งประมาณว่าไต่ขึ้น
 คำพระราชในพุทธศักราช ๗๕๓ ก่อนจุลศักราช ๓๕๐ ปี

๑
สิ้นพระชนม์ในพุทธศักราช ๑๖๘ ก่อนจุลศักราช ๑๑๒๒ ปี
ทรงกระทำสักการบูชาเป็นอันดี แลซื้ออภินิหารรักษาโรค
กวดขัน

ในกาลนั้นเกาะลังกาเกิดความเคียดแค้นยิ่งนัก ด้วย
ทมิฬผู้มีอำนาจเบียดเบียนพระเจ้าอัครโศภี จึงได้มีกิจ
รณการรบราชย์ในสมัยพุทธศักราช ๑๑๑๒ จุลศักราช ๑๑๓๒
ไม่สามารถจะปราบปรามพวกทมิฬได้ จึงได้ย้ายพระ
ราชธานีจากกรุงอนราชปุระ ไปตั้งอยู่ณตำบล ไปถันนา
ระวะ พระราชธานีตั้งอยู่ในที่นั้นจนถึงสมัยพุทธศักราช
๑๑๔๖ จุลศักราช ๖๖๕ มีระท้วงกตของชกย้ายอยู่สอง
ครั้ง ในขตกถ่าวแล้วนั้น พระเจ้าภูเวงเนกพาท ก ๑
ย้ายพระราชธานีไปตั้งอยู่ณตำบลยาพาทเป็นโกรนแล ที่ ๒
ในขณะนั้นพวกขันคั้นทั้งหลายได้ลอบเร้าคือพระนครได้
เชิญพระตันนทราไปยังสมุททวีป พระเจ้าปรักกมพาท
ที่ ๔ ได้การรราชสนองพระองค์ จึงได้เสด็จไปยัง
กรุงมรุต ว่ากล่าวขอคืนพระนครกลับมายังเกาะ
ลังกา

ในทันที เคนเนต ผู้แต่งหนังสือ ไก่กล่าวว่ เมื่อ
 เวลากำลังข้ามเมืองเป็นเวลาานั้น พระกัณฑาคองค
 ที่แท้ ไก่พาไปเที่ยวช้อนไว้ลต่าง ๆ ในเกาะลังกา
 เป็นหลายตำบล คือตำบลแกนกี ลัพพารคาม แล
 โกติมาลย์ ในภายหลังที่สุด เมื่อพุทธศักราช ๒๓๐๓
 รุศักราช ๘๒๒ พวกโปรตุเกศพบเข้า ไก่พาไปยัง
 เมืองควีระ เมืองของโปรตุเกศอยู่ในชมพูทวีปฝ่ายทิศ
 ทวันตก แล้วมอบให้แก่ กอง คอน สแตนตัน เกอ
 ยากันชา ซึ่งเป็นไวศรยผู้สำเร็จราชการฝ่ายโปรตุเกศ
 ในเขตแดนอินเดีย สังฆราชโปรตุเกศไต่เฝ้าเสียดอ
 หน้าไวศรยแลขุนนางเป็นอันมาก

อันตรายแห่งพระกัณฑาคซึ่งเป็นที่เลื่องลือน เป็น
 เรื่องแปลกประหลาดมาก พวกโปรตุเกศได้แต่งหนังสือ
 ต่างๆกล่าวถึงเป็นข้อความมั่นคง ไก่ความว่าเป็นอันพระ
 กัณฑาคองคแรกนั้นได้สูญสิ้นไปในสมัยพุทธศักราช ๒๐๕๓
 รุศักราช ๘๖๒

เซอ เบ. อี. เทนเนต ได้คัดข้อความจากหนังสือ
พงศาวดารโปรตุเกส ซึ่งเรียกชื่อว่า ไคโค เกอเคาโต
อันเป็นผู้มีชีวิตอยู่ในเวลานั้นแต่ง เรื่องทำลายพระ
รัตนธาตุอย่างไร มีเนื้อความว่า

พระเจ้ากรุงพม่า ได้ทรงทราบว่า พระรัตนธาตุ
เป็นต้นขลุ่ยทั่วไปของพุทธศาสนิกชนมีผู้ไ้ไปตั้งนั้น จึง
ได้รับสั่งให้หามาดีโน อาลฟองโซ เป็นคนพ้อค้าโปรตุ
เกส ซึ่งเป็นนายกำปั่นไปค้าขายอยู่ในเมืองหงสาวดี
ให้กลับไปเมืองอินเคีย ขอให้ไ้ศรรอยยอมให้พระรัตน
ธาตุ จะต้องการอันใดแลกเปลี่ยนก็ให้ว่า จะยอมให้
ทงสัน มาดีโน อาลฟองโซ ทูลแนะนำให้แต่งทูตาทูก
ไปยังไ้ศรรอย ว่ากล่าวด้วยการเรื่องนี้ แลให้มอช
อานาที่จะให้กล่าวข้อความสัญญาอันใดต่างพระองค์แล
พระองค์จะรับอนุมัติตามทุกประการ

ครั้นเมื่อ มาดีโน อาลฟองโซ ได้ไปถึงยังเมืองกว
ในเกื่อนจิตร พุทธศักราช ๒๑๐๔ รุศศักราช ๘๒๑

แจ้งความให้ไวกุรุษทราขในเรืองมิทตไปถึง เมื่อเสร็จ
 การทอรับทุกแล้ว ก็เจรจากันด้วยราชการททตไป
 ช้างทุกขอให้มอบพระทันตธาตุ และจะยอมสัญญาให้
 อันหนึ่งอันใดตามประสงค์ และจะเป็นไมตรีกับกรุงไป
 ทคอดลสืบไปชั่วฟ้าแลกในด้วย ทั้งรับที่จะส่งเสบียงอาหาร
 ไปยังข้อมของไปรตเทศที่คงอยู่ณเมืองมละกา ปลาย
 แทลมมลายทุกเมื่อตามเวลาที่ขอให้ส่ง ทั้งมีขออน
 ทุรับสัญญาอีกเป็นอันมาก ไวกุรุษนัคว่าจะตอบโดยเร็ว
 ในระหว่างนั้นก็นำข้อความแจ้งแก่บัณฑิตนางฝ่ายทหาร
 พลเรือน คนทั้งนั้นก็มีความพอใจที่จะรับ เพื่อจะได้
 มาปลดปล่อยความชักชอง ด้วยไปรตเทศเวลานั้นอยู่
 ราชระชิตสนทวิศย์สมยที่ที่จะใช้ย้ายมาก ข้อความเป็น
 เสนอหนึ่งจะคกลงกันอยู่แล้ว

กรมทราขถึงทูลสั่งราช เรียกว่า ราชปิชอบ กอง
 ทัพป่า ก็รับไปหาไวกุรุษในทันใดนั้น ว่ากล่าวห้าม
 ยามมิให้ออมใต้ไวกุรุษทันตธาตุ ถึงแม้ว่าจะไค้ทรัพย์สิน

๑๓
สมมติอันใดซึ่งมีอยู่ทั่วโลกนี้ กว๊ยเหตุว่าจะเป็นที่เสื่อม
เสียเกียรติยศของพระเป็นเจ้า แลเป็นช่องให้พวก
นั้บถรูปเคารพทั้งหลาย ไหว้กราบกระดุกกันนี้ กว๊ย
เหตุว่าความไหว้กราบเช่นนั้น ย่อมควรแก่พระเป็นเจ้า
องค์เดียว อาชบิชอบใดเขียนข้อความอธิบาย แล
เทศนาขณธรรมาสน์ ต่อหน้าไวยศรอยแลขุนนางทั้งปวง
ต่อสู้ห้ามปรามการที่จะให้ไ้ได้พระทันตธาตุ เพราะฉนั้น
กองคอนสแตนไทน์ ซึ่งเป็นผู้ถือสาสนามันคง กลัว
พระเจ้าแลอยู่ในบังคับอาราม จึงหยุดยั้งเรื่องการนี้ไว้
ไม่ได้ทำให้สำเร็จ เพราะเหตุว่าไม่เป็นที่เห็นชอบพร้อม
กัน จึงได้ให้ประชุมสังฆราชยากหลวงทั่วหน้าในศาสนา
ทั้งขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยพร้อมกัน นำข้อความอนันปริกษา
กว๊ยเหตุว่าเงินที่จะไ้ค่าไ้ได้พระทันตธาตุนั้นมาก เวลานั้น
ราชการก็ชั้สน เงินไม่มีพอจะใช้จ่าย ถ้าไ้ก็พอใช้
ราชการทุกอย่าง เมื่อปริกษาไ้ตอบกันเป็นอันมาก ก็
ไม่เป้นอันตกลงว่าไม่ควรจะให้พระทันตธาตุ เพราะจะ

เป็นการอุททูนแก่การไหว้กราบรูปเคารพ เป็นการ
หมิ่นประมาทแก่พระเป็นเจ้า เพราะฉะนั้นไม่ควรจะยอม
เลย ถึงแม้ว่าประเทศนั้นหรือโลกนี้จะฉิบหายไปหมด
ก็ตาม อันนี้เป็นความคึกของสังฆราชขาดหลวงทั้งปวง

การตกลงกันนี้ ได้กำหนดหมายลงชื่อเป็นสำคัญทั่วกัน
หนังสือฉบับนี้ยังอยู่ในออฟฟิศกรมมหาดมหายเหตุจนทุกวันนี้
ไวศรอยจึงได้เรียกให้ชาวคลังนำพระที่นั่งศธาตุดอกมา
ส่งให้แก่อาชยิชอบสังฆราช สังฆราชให้เอาครกมาตั้ง
ตำกัวยมือตนเองจนเลื่อยคเป็นผง แล้วเทลงในเข้าสุบ
เผาจนเป็นเถ้า ทั้งเถ้าพระที่นั่งศธาตแลเถ้าถ่าน เทลงใน
ในแม่น้ำท่าหน้าคนทั้งปวง ซึ่งได้ประชุมกันคู้ที่นั่น
จากเฉลียงเรือนแลหน้าต่าง

มีผู้ซึ่งไม่เห็นด้วยกับความคึกไวศรอยก็มาก เพราะ
เห็นว่าไม่เป็นเครื่องทะขันธ์กันพุทธศาสนิกชนไม่ให้ทำ
รูปเคารพอันชนใดชก เมื่อจะเอากระดูกอันหนึ่งอันใด
มาทำรูปให้คล้ายกับพระที่นั่งศธาตที่สูญไปนั้น ความ

เคารพไหว้กราบก็จะมิได้เสมอกัน ส่วนทองซึ่งไต่บอกล
เล็กเสียไม่รายนั้น สามารถที่จะแก้ไขความขั้สนความ
อื่น ความจำเป็นของบ้านเมือง ไม่ควรจะละทิ้งเสีย

เพื่อจะให้เป็นที่รลกลถึงเหตุการณ์แลสำแดงน้ำใจ ใน
ข้อที่ทำตามความเห็นของยากหลวงทั้งหลาย โดยความ
ศรัทธาประสาทะในคฤศคศาสนา แลให้เป็นพระ
เกียรติยศแก่พระเจ้า จึงได้คิดการที่จะทำต่อไปดังนี้
ให้ทำโล่หอนหนึ่ง มีรูปไวศรอยแลสังฆราชแวดล้อมไป
ด้วยเจ้าวัดแลยากหลวง ซึ่งได้ไปประชุมในเวลานั้น
ในท่ามกลางมีเข้ากำลังสมไฟ แลมีพุทธศาสนิกชนซึ่ง
ไปยอมเสียเงิน เบื้องบนโล่หอนนี้มีตัวอักษร ซี เป็นอักษร
กันนามของ กองคอนสแตนโตนี่ชาห้าครั้ง CCCCC
เบื้องล่างมีห้าคำ คอนสแตนตินัส ซีลี คยิกิเน ครูเมนาส
เกรมาวิต แปลความว่าคอนสแตนตินี่ขอตรงต่อสวรรค์
ไม่รับสมขั้ทั้งหลายในพนแผ่นดิน

ข้อความทั้งหลายนี้ได้ค้กจากหนังสือบทเตนเนนค้แต่ง
เรื่องเมืองลังกา เล่ม ๒ หน้า ๒๓๓ ถึง ๒๓๕

พระกัณฑ์ชาตุนันท ๒

ในทางที่กล่าวไว้ว่า พระกัณฑ์ชาตุนันท ๒ ได้ทำขึ้นขึ้น
 เซอ เอ. อี. เทนเนตต์ ได้กล่าวถึง

เมื่อพุทธศักราช ๒๓๐๘ จุลศักราช ๘๒๘ พระเจ้า
 หงสาวดี คือเมืองพะโคหรือบิคุ มีผู้ทูลว่า จะโคเจ้าหญิง
 เมืองลังกาเป็นพระอัครมเหสี จึงได้แต่งตั้งออกไป
 ขอวิวาหะ แต่เจ้าแผ่นดินลังกาซึ่งดำรงราชย์ เวลานั้น
 ขอกองขวง ตามขอกเขารต ขอกิม อิมมปาละ
 พญานี้ไม่มีพระราชโอรสแลธิดา คำทำนายนันเกิดจะ
 เป็นอันไม่ถูกต้องอยู่แล้ว พอมิชนางกรมวังผู้หนึ่งซึ่ง
 น้อยเนื้ออยู่ในเชื้อพระวงศ์ กราบทูลแนะนำที่จะให้ส่ง
 บุตรสาวของตนออกไปแทน เพิ่มความชื่นในความ
 ไม่สุจริต โดยล่อลวงให้บุตรภรรยาทั้งหลายเชื่อว่า ยังมี
 พระกัณฑ์ชาตุนันทเป็นของแท้เก็บซ่อนไว้ไว้ พระกัณฑ์ชาตุนันท
 ซึ่งพวกฝรั่งเมืองคิวทำลายเสียนั้น เป็นของทำปลอมไว้

ความคิดล่อลวงอันนั้น เป็นอันได้สำเร็จ หญิงซึ่งต่าง
 ว่าเป็นเจ้านั้น ก็ได้ครอบครองเมืองหงสาวดีโดยอภิเษก
 มงคล ทั้งอยู่ในตำแหน่งอัครมเหสี แลส่งราชทูตทั้ง
 หลายออกไปยังสิงหนพัทวิชัย รัชมะทันตธาตุซึ่งภายหลัง
 ได้ตกไปอยู่เมืองอารกัน

เตนเนนต ผู้แต่งหนังสือ ก็คิดข้อความจากหนังสือ
 ซึ่ง เกอเคาโตพระณาขอความพิสดารต่อไป ดังนี้

ว่าเมื่อพระหิมะ พระเจ้าแผ่นดินเขาคูประสูติ โห
 ่งหลายได้ทำนายว่า จะได้พระราชธิดากรุงลังกาเป็น
 ฉายา จะมีลักษณะรูปโฉมเช่นนั้น ๆ จะมีส่วนพระหัตถ์
 พระบาทเช่นนั้น ๆ พระหิมะมีความปราถนาที่จะให้สมกับ
 คำทำนาย จึงได้ส่งทูตานุทูตออกไปยังคองยวง พระ
 เจ้ากรุงคอคตา ในพระราชสาส์นนัยยกย่องเหมือน
 หนึ่งว่า พระเจ้าคองยวงเป็นผู้สืบทอดวิญญูญแห่งแท้ ไม่
 เป็นแต่พระเจ้าแผ่นดินโดยเอกเทศองค์หนึ่งของเกาะลังกา
 ขอพระฉวีภา เพื่อจะอภิเษกแลส่งเครื่องราชบรรณาการ

ล้วนสิ่งของอันมีค่าซึ่งไม่เคยมีในเกาะลังกา เต็มถ้ำ
 เกศรา กยทั้งแพรผ้าแลเพชรพลอยอันมีราคา ทูตา
 นุกตมาถึงในเวลาซึ่งพระเจ้าแผ่นดินได้ตั้งคอคตมาอยู่
 ในกำแพงล้อมเมือง โคลัมโบ พุทธศักราช ๒๑๐๗
 รุศศักราช ๘๓๖ พระเจ้าคองยวงได้ต้อนรับทูตด้วยความ
 ยกย่องเป็นอันมาก ทราบความประสงค์ทูตมาแล้ว
 ยักยักความจริงเสียในข้อที่โหดทั้งหลายได้ท้ายผิด เพราะ
 เธอไม่มีโอรสหรือธิดาเลย จึงได้นำบุตรสาวแห่งอำมาตย์
 ผู้ใหญ่ในกรมวังซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์ แลนางคนนั้นได้
 ถูศาสนาพระเยซูแล้วโดยความศรัทธาของคอเวอนเนอ
 ผู้ชื่อว่า ฟรานซิสโก ขาเรตโต อันอำมาตย์กรมวังผู้นั้น
 ใ้รับเป็นชอตัวช่วย แลนอกนั้นยังได้ยอมให้อ้างว่า
 เป็นเชื้อพระวงศ์ เพราะอำมาตย์ผู้นั้นมีอำนาจมากดังนั้น
 จึงได้แนะนำเจ้าแผ่นดินให้ทำตามความศรัทธา ทูตผู้
 นั้นได้ยกย่องให้มีเกียรติยศทุกประการอย่างพระราชธิดา
 เมื่อทูตมาถึง ได้ไปรทให้นางนั้นเสวยร่วมภาชนะ

กว๊วยพระองค์ แลรับสั่งเรียกทั้งพระราชธิดากว๊วยประการ
 ทั้งปวงนี้ จึงส่งไปให้เป็นพระอัครมเหสีพระเจ้ากรุงหงสาวดี
 ซอชิตขวางซึ่งพระเจ้าของยวงกลัวเกรงอยู่มากนั้น
 คือ กษัตริย์เนอรกาลเมืองโคลัมโบ แลแพร์นซิสแกง
 คือพวกพระทงหลาย ถึงแม้วางนั้นเป็นผู้ถือศาสนา
 พระพุทธ เขาย่อมเห็นอยู่ว่าเป็นลูกแกะอยู่ในฝูงเขา
 ซึ่งสามารถจะบังคับให้ถือศาสนาพระเยซูเมื่อใดก็ได้
 เพราะเหตุคนคนทั้งหลายเหล่านั้นน่าที่จะซอชิตขวางมิให้นาง
 น้อออกไปจากลังกาทวีปได้ เจ้าแผ่นดินโคชียกรักษาภัย
 กรมวังผู้ใหญ่ผู้หนึ่ง ซึ่งเป็นคนมีทุนรอนแลมีความคิด
 เมื่ออำมาตย์ผู้หนึ่งซึ่งแรงอันใด เจ้าแผ่นดินย่อมเชื่อถือ
 ทุกอย่าง จนบังคับกษัตริย์ให้ละทิ้งเมืองคอคตามาได้ความ
 ยากจน กว๊วยความมุ่งหมายที่จะมีงมี โดยค้าขาย
 ภัยเมืองหงสาวดี จึงได้ตกลงยอมจะส่งนางผู้นั้นออก
 ไปให้พระเจ้าแผ่นดินรามัญ เว้นไว้แต่ต้องให้เป็นความ
 ลับ อย่าให้ไปรบกวนแก่ที่โคลัมโบทราย

แต่ฝ่ายอำมาตย์กรมวังโตทำยิ่งกว่านั้น ก็อีก
 พร้อมกันเข้าแผ่นดิน นำเขากวางมาแกะเป็นรูปพระ
 ทันตธาตุ เหมือนอย่างเช่นที่ของคอนสแตนไทน์ ใ้
 นำไปเสียแล้วนั้น หุ้มด้วยทองคำขยู่ในพระเจดีย์อัน
 มีค่าประกับด้วยพลอยต่าง ๆ อำมาตย์กรมวังผู้นั้นซึ่ง
 ถือว่าเขาริตศาสนาพระเยซูแล้ว ยังไม่นำใจในข้อพระ
 พุทธศาสนา เมื่อสนทนากันก็พูดกันตลอดพระสงฆ์ซึ่ง
 มาก้วยในเวลาที่จะไปนมัสการ ถวายเครื่องสักการ
 บูชาพระพุทธรูปที่ออกเขาคัม ไ้แจ้งให้ทราบเป็น
 ความลับว่าพระเจ้าของยวง เจ้ากรุงสิงห์ ยังมีพระ
 พระทันตธาตุของพระพุทธรูปที่แท้จริงอยู่ ซึ่งของ
 คอนสแตนไทน์จับไปได้นั้น เป็นของปลอมตัวเขาเป็น
 กรมวังผู้ใหญ่โตไ้เก็บซ่อนพระทันตธาตุไว้ที่เรือน พระเจ้า
 กรุงลังกาไ้ถือศาสนาพระเยซูเสียแล้ว ทศานทุก
 แลพระสงฆ์โตทราบดังนั้น สำคัญว่าวังก็มีความยินดี
 รออนุญาตที่จะไ้เห็น อำมาตย์นั้นก็ไม่มีใครจะยอม แต่

ครั้นเมื่อภายหลังขอให้ปลอมตัวไปที่ย่านในเวลากลางคืน
 นำพระรัตนตาทูลองค์ซึ่งบังอยู่ในเจดีย์ ตั้งอยู่บนที่บูชา
 แวดล้อมไปด้วยเครื่องหอมแลประทาย ครั้นเมื่อคน
 ทั้งหลายเหล่านั้นได้เห็นก็กราบลงเห็นอภากาศพิน ทำ
 ลึกการบูชาแล สวดคำ นมัสการล่วงเวลาเป็นอันมากใน
 ราตรนั้น ภายหลังจึงได้กล่าวอ้อนวอนกับอำมาตย์
 กรมวัง ขอให้ส่งพระบรมธาตุไปถวายพระเจ้ากรุง
 ทงสาวกกับเจ้าหญิงนั้นด้วย รัชสมัยนั้นจะให้มีกา
 มหรรคพใหญ่ เนื่องในการอาวาทะภิเษกมงคลนั้นด้วย
 พระเจ้าพรหมาจะส่งทองสิบหมื่นในชั้นแรก แลจะส่ง
 เภตราอันบันทุกเต็มด้วยเข้าเปลือกยี่ละลำทุกยี่ไป สิ่ง
 ของอื่น ๆ เมื่อจะต้องการอันใดก็จะส่งให้ตามปรารถนา
 การซึ่งสัญญากันนั้นเป็นความลับรู้กันแต่เฉพาะพระเจ้า
 แผ่นดินแลอำมาตย์กรมวัง

ครั้นเมื่อเวลาจะส่งนางสาวลังกาไป ก็ได้ขี้นยังด้วย
 ความฉลาด ก็ประทับแห่งเมืองโคตัมโบ แลเคสเคเมโล

หรือยากหลวงทั้งหลายก็ไม่มีใครทราบ แลไม่มี
ใครสงสัย พระเจ้ากรุงลังกาแต่งตั้งให้แอนคริสยาอัน
มุกทลียา ขุนนางลังกาเป็นราชทูตไปด้วยกันนางไม่มี
เหตุการณ์อันใด เป็นปรกติตามทาง จนถึงท่าใต้เมือง
โกสัมพิงกรายทูลแจ้งข่าวพระราชเทวีเสด็จมาถึง ไป
ให้พระเจ้าแผ่นดินแลขุนนางทั้งข่วงทราบ ต่างคนมี
ความยินดีเป็นอันมาก

พระมทอปราชราชโอรสแห่งพระเจ้าแผ่นดิน เสด็จ
ลงมาธิบดีท่าเรือ พระเจ้าแผ่นดินเสด็จออกมารับที่
ประตูพระราชวัง จักทำหนักให้อยู่ ประกอบไปด้วย
ห้องอันตกแต่งเป็นอันงาม ทั้งห้องประทม ที่ประทับ ที่
แต่งพระองค์ อันสมควรแก่ตำแหน่งพระอัครมเหสี
ที่พระเจ้าแผ่นดินอันบริบูรณ์ไปด้วยราชสมบัติ แลมีพระ
เกษานุภาพใหญ่ แลอีกพระราชทานทรัพย์ศฤงคาร
ส่วยสาอากรจำไทยมอบให้เป็นใหญ่ในพระราชวัง เสด็จ
ไปประทับอยู่ด้วยเสมอมิไกร้ชาก ไปรทให้ตั้งพระราช

พิธิ ให้ชนทั้งปวงถวายสัจย์สาขาลยยกย่องนางนั้นเป็น
เจ้าของตนทั่วหน้า

ฝ่ายพระสงฆ์ทั้งหลายแลทุกทานทุกตทั้งปวง ก็กราบ
ทูลเรื่องราวแห่งพระทันตธาตุ ซึ่งเป็นทนต์ถ้อยยังคง
รักษาไว้ได้ มิได้เป็นอันตรรายแลได้จัดการตกลงกับ
ผู้รักษาตลอดแล้วนั้น พระเจ้าพรหมะก็ทรงพระปริคา
ท้วงสมกับพระประสงค์ ทรงเข้าพระทัยว่าเป็นพระ
ทันตธาตุแห่งพระของพระองค์ แลนถ้อยยิ่งกว่าสิ่งหนึ่ง
สิ่งใดทั้งสิ้น มิได้ซำก็ส่งพระสงฆ์แลทุกทานทุกตสำรับ
นั้น ก็ทั้งเครื่องบรรณาการอันวิเศษไปยังพระเจ้ากรุง
ลังกา แลสัญญาว่าจะส่งสืบไปอีก ให้มีราคายิ่งกว่า
นั้น ทุกทานทุกตก็ไปตั้งเมืองโคลัมโบ ว่ากล่าวตกลง
กันโดยความลับกับของยวง ก็มอพระทันตธาตุจำลอง
ก็ทั้งเจกียที่ตรึงให้แก่ทุกทานทุกต ด้วยแสงความอาลัย
แลเป็นความลับ ทุกทานทุกตก็ทูลลามาโดยเรือเค็มนั้น
คราญทำถึงประเทศรามัญ

การรับพระทันตธาตุซึ่งสำคัญว่าเป็นของจริง

ในเมื่อก่อนที่จะเข้าไปถึงท่าโกสุมิ ซึ่งเป็นท่าเมือง
หงสาวดีสักสองสามวัน ชาวกระบือลือเลื่องไปโดย
เร็ว พระสงฆ์ทั้งหลายแลราษฎรก็มาประชุมกันด้วย
ความเลื่อมใส เพื่อยะนมัสการพระทันตธาตุ แล้ว
ให้ผูกแพคกต่างด้วยเครื่องประค้ำให้คงาม จึงอัญ
เชิญพระทันตธาตุตั้งบนภาชนะทองคำ แลสิ่งอื่น ๆ
อันมีค่า ชาวกระบือก็ไปถึงพระเจ้าพริหมะในกรุงหงสาวดี
ในทันใดนั้น ก็รับสั่งให้บัณฑิตราชการลงมาช่วยกัน
รับพระทันตธาตุ ทรงทอกพระเนตรรักทำที่สำหรับจะ
ประดิษฐานพระทันตธาตุด้วยพระองค์เอง แลประค้ำ
ด้วยมัทคัมภีร์ อันพระองค์สามารถที่จะรวบรวม
มาได้แลมีอยู่ ด้วยอาการเช่นนั้น พระทันตธาตุได้
ขึ้นไปโดยระยะทางชลมารคในท้องน้ำ อันคายคาไป
ด้วยเรือทั้งหลาย ซึ่งแวกล้อมแต่แพมณฑปทรงพระ
ทันตธาตุ เวลาค่ำก็หยุดประทีปสว่างคฤเวลากลางวัน

ฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินเมื่อทรงตระเตรียมการทั้งปวง
 เสร็จแล้ว ก็เสด็จลงเรือพระที่นั่งอนันตนาครีบนครชัย
 ทัพลายทอง แลประกอบด้วยแพรวพรวณเครื่องขลุ่ย
 ค่าง ๆ ล่องลงมาสองวัน เพื่อจะพบกระษัตริย์ ครั้น
 เมื่อทอดพระเนตรเห็นแต่ไกลก็เสด็จเข้าสู่วัง ชำระ
 พระองค์ประพรมไปด้วยเครื่องหอม แล้วแต่งพระองค์
 ด้วยราชาภรณ์อันมีค่า ยืนพระหัตถ์ไปจับแพอันทรงพระ
 ทักษิณแล้วกราบถวายบังคม ด้วยโสมนัสศรัทธา
 เลื่อมใสจะประมาธมีศักดิ์ แล้วเสด็จเข้าไปยังหน้าที่ตั้ง
 เครื่องสักการ อันประคิษฐานพระที่นั่งตอาตแล้ว ทรง
 รัยพระที่นั่งตอาตจากผู้ซึ่งกำกัษชนมา ยกชนวางเหนือ
 พระเคี้ยวเกล้าเป็นหลายครั้ง ด้วยสักการเคารพแล
 ทักษิณประสาทะ แล้วยกธัญเชิญลงประคิษฐานณที่เดิม
 เสด็จดำเนินเข้าไปในกระษัตริย์ เมื่อนำตามระยะทาง
 ชลมารค อันหอมฟุ้งไปด้วยกลิ่นเครื่องหอมทั้งหลาย
 ซึ่งมีทุกตำรายุทธกรรม ครั้นเมื่อถึงฝั่ง พระสงฆ์

ทั้งหลายแลข้าราชการทั้งปวง ก็ย้ทั้งพระเจ้าแผ่นดิน
 แลผู้ซึ่งเป็นหัวหน้าในหมู่ชนทุกหมู่เหล่า พากันลงไป
 ในน้ำ อัญเชิญบุษบกพระที่นั่งท้าวสุทนต์เห็นอย่าแยกไป
 ชิงพระราชวัง แวกล้อมไปด้วยประมุขชนทั้งปวงอัน
 จรรย์ประมาณมิได้ ชันคาเศรษฐีคฤหบดีทั้งหลาย ก็
 เปลื้องเครื่องแต่งตัวอันมีค่าลงปลุกไว้ตามทางเพื่อจะให้
 ผู้ซึ่งเชิญพระที่นั่งท้าวสุทนต์ เกิรเหยียบไปบนผ้าทั้งหลายนั้น
 พระที่นั่งท้าวสุทนต์ ภายหลังได้ตั้งไว้ในกลางสนาม
 ภายในพระราชวัง ภายใต้มณฑปซึ่งปลูกขึ้นใหม่ พระ
 เจ้าแผ่นดินแลผู้มีชันคาคักกทั้งหลายก็ถวายเครื่องสัก
 การบูชา แล้วประกาศนามแลโคตร มีอาลักษณ์
 ซึ่งได้ตั้งไว้เป็นตำแหน่งสำหรับชกชื่อนั้น คอยคอย
 แค้นสักการบูชาอยู่เช่นนั้นสนสองเดือน จนวิทวารซึ่งได้
 เสร้างจนแล้วสำเร็จด้วยราภามากพันประมาณ รวกระว่า
 ละให้เลิกการลาจลในพระนครนั้น

พระทันตธาตุคนที่ ๓

เซอ เข. อี. เตนเนนค์ ไก่กล่าวถึงเรื่องนั้นโดยย่อ จะ
 ยกมาลงไว้ก่อน “พระเจ้ากรุงแแกนคซึ่งทรงนามว่า
 วิกกรมพาทู เมื่อไต่ทรงทราบว่าพระญาติซึ่งอยู่เมือง
 คอตตา ไต่ทำการล่อลวงพระเจ้าหงสาวดี โดยส่งพระ
 ราชธิกาปลอมไปตั้งนั้น เพื่อยะแก้ไข จึงจะยอมให้
 พระราชธิกาของพระองค์เอง แลว่าจะส่งพระทันตธาตุ
 ที่จริงแท้ขึ้นซ้อนไว้ กล่าวว่พระทันตธาตุซึ่งส่งไปแต่
 เมืองโคลัม ไบกี้ ซึ่งว่าโปรตุเกศทำลายเสียที่เมือง
 คิวก็คี้ เป็นแต่ของจำลองพระทันตธาตุของพระพุทธรเจ้า
 มีแท่นแท่นของเธองค์เดียว จะส่งไปเป็นทุนสินในการ
 แต้งงารควัย พระเจ้าหงสาวดีก็อไปควัยทิวูมานะ
 ไม่ยอมที่จะให้ปรากฏว่พระองค์ถูกล่อลวง”

เรื่องพิสดาร เกอเคาโค ไต่กล่าวต่อไปดังนี้
 “เพื่อยะให้จบเรื่องพระทันตธาตุนี้ ข้าพเจ้าจะเล่าถึง

เหตุการณ์อันใดเกิดขึ้น เมื่อข้อมมาในระหว่างพระเจ้า
 กรุงแก่นกั แลพระเจ้าพรหมะ เจ้ากรุงหงสาวดี ใน
 เหตุการณ์เรื่องทศกัณฐ์ของยวงเจ้าแผ่นดินสิงห์ฟ้าไต่ทำนั้น ใน
 การทศกัณฐ์ได้ผลประโยชน์จากพระเจ้าหงสาวดี แล
 เรื่องพระทันตธาคได้ทราบถึงพระกรรณพระเจ้าแก่นกั
 โดยเร็ว เมื่อทราบว่าทรัพย์สมบัติเป็นอันมาก ซึ่ง
 พระเจ้าพรหมะได้ส่งมากมีความทยานพระทัยด้วยความ
 วิชา (เพราะเหตุว่า กองยวงกับพระองค์ได้เกี่ยวข้อง
 เป็นสัมพันธ์วงศ์แก่กัน โดยได้ทำอาวามงคลด้วย
 พระน้องนาง หรือบางปากกล่าวว่าเป็นพระธิดาของพระองค์)
 ไม่ช้าก็ส่ง พระราชสาส์นให้ทูตถือไปยัง กรุงหงสาวดี
 พระเจ้าหงสาวดีก็ต้อนรับโดยเกียรติยศ ราชทูตก็แจ้ง
 การตามพระราชประสงค์ของเจ้าตน ว่านางซึ่งกองยวง
 ได้ส่งไป ว่าเป็นพระราชธิดานั้น ทาใช้เป็นพระราชา
 ไม้ เป็นแต่ธิดาของอำมาตย์กรมวังผู้ใหญ่ พระทันตธาค
 ซึ่งได้ทรงรับไว้ด้วยมฤตพารด้วยสักการเคารพนั้น ทำด้วย

เขากวาง แลกล่าวต่อไปว่า พระเจ้ากรุงแก่นคมีพระ
 ราชประสงค์ยิ่งนักที่จะใคร่ไ้ไปเป็นสัมพันธมิตรด้วยพระ
 เจ้ากรุงหงสาวดี จึงไ้แต่งตั้งให้ตัวมา เพื่อจะไ้ขอก
 ถวายพระราชธิดา ซึ่งเป็นพระราชธิดาเกิดจากพระองค์
 แท้ ไม่เช่นแต่สักว่า นอกนั้นอีกไ้กราบทูลให้ทราบว่า
 พระเจ้ากรุงแก่นคมีเป็นผู้ซึ่งไ้รักษาพระที่นั่งธาดาแท้จริง
 ของสมเด็จพระพุทธเจ้าไว้ พระที่นั่งธาดาซึ่งว่าของ
 คอนสแตนโตนรียโคท แอฟนา หรือทพระเจ้ากรุง
 หงสาวดีไ้ไว้ อันลือว่าเป็นของแท้จริงนั้น ไม่เป็น
 ของแท้จริง แลไ้ทรงตระเตรียมที่จะสำแดงจดหมาย
 เหตุไ้รอด ซึ่งจะไ้เห็นเป็นพยานสำคัญไ้ด้วย
 พระเจ้าพรหมาไ้ทรงฟังข้อความดังนั้น ก็ทรงพระ
 คำวิหังเลในพระทัย แต่ทรงเห็นว่าเจ้าหญิงองค์นั้น
 คนทั้งปวงไ้ทำสัตยานุสัจย์ ถวายว่าเป็นพระราชนิ
 ธิกรมเหี้ยแล้ว พระที่นั่งธาดาเล่าก็ไ้กระทำสักการบูชา
 วัชรองเป็นการโตใหญ่ แลไ้ตั้งไว้ในวิหารซึ่งสร้าง

ชนเฉพาะ จึงไต่ถามถึงพระทัยที่จะระงับเหตุการณ์อันนั้น
 เสีย เพื่อจะมีให้ทองทรงรับว่า พระองค์ถูกการล่อลวง
 เมื่อทรงพระราชดำริห์ทรงนั้นแล้ว จึงไต่รับสั่งตอบว่า
 พระองค์มีพระทัยยินดี ในการที่จะไต่มีเกียรติยศเป็น
 สัมพันธวงศ์ด้วยราชตระกูลกรุงแฉกนี้ ก็ทั้งจะได้รับ
 พระรัตนธัษณันด้วย แลชอบพระทัยพระเจ้ากรุงแฉกนี้
 เพื่อจะให้เป็นเครื่องหมายแห่งความนบถอ จึงไต่แต่ง
 เรือกำปั่นขึ้นทุกของเต็มลำส่งไปด้วยทศ พระองค์ให้
 แต่งเรือสองลำขึ้นทุกเข้าแลผ้าต่าง ๆ อันมีราคาลำหนึ่ง
 ส่งไปยังกองยวง ลำหนึ่งส่งไปยังพระเจ้ากรุงแฉกนี้
 ลำที่ไต่ถึงกองยวงนั้น ส่งพวกคนในบังคับไปรตุเกศ
 ทั้งหลาย ซึ่งไต่รับไว้เช่นชเลบไปด้วย ในพวกชาว
 ไปรตุเกศเหล่านั้น มีผู้หนึ่งชื่อแอนตอเนียว โทสคาโน
 ซึ่งไต่เป็นผู้เล่าเรื่องราวเหล่านั้นให้ข้าพเจ้าฟัง เป็นหลาย
 ครั้ง เรือทั้งสองลำนั้นไต่มาถึงเกาะลังกา เว้นไว้แต่
 ลำซึ่งสำหรับท่าเมืองแฉกนี้ ถูกเงาะรวมเสียก่อนที่จะ

ไต่ชนลินคาชน สิ่งของทั้งปวงก็สูญหมด ทศกัณฐ์
 ตาย บางคนกล่าวว่า การอันนี้ไต่ทำตามคำสั่งของ
 กองยวง ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง ก็คงเป็นความคึกของ
 อำมาตย์กรมวังผู้ใหญ่ เพราะเหตุว่าเจ้าแผ่นดินนั้น
 ไม่สู้เป็นผู้เจ้าความคึกจริงจริงอันใดในเรื่องนี้ การ
 ก็เป็นอันจบกันอยู่เพียงนั้น”

คิดจากหนังสือ เตนเนตต์ ว่าทวยเมืองสงกา
 หน้า ๒๓๕ ถึงหน้า ๒๒๑

พระทันตธาตุอันอีก

เตนเนตต์ไต่กล่าวไว้ว่า “ชาวสิงทพไม่มีความ
 กระตาคใจในการที่จะเพิ่มให้มากขึ้น ซึ่งพระทันตธาตุ
 ของพระพุทธรเจ้า” กุยลายชานชุนต์ พระเจ้าแผ่นดิน
 กรุงจีน ต้นวงศ์ขงยุ่นนี้ อันทรงพระเกษานภาพยิ่ง
 ไต่ใหญ่ ให้มาทวงบรรณาธิการพระเจ้าหงสาวดี ทุก
 ึ่งนั้นเป็นคณทยายกาย พระเจ้าหงสาวดีไม่ฟังคำตัก

เติมนเสนาบดี จับตคนั้นประหารชีวิตเสีย กบลายชำน
 เจ้าแผ่นดินกรุงจีน ก็ยกมาตีเมืองพม่า เขาคยปล้นพระ
 นครอยู่ในประมาณพุทธศักราช ๑๘๒๕ ฤๅศักราช ๒๔๓
 ให้ไปว่ากล่าวเอาจากพระเจ้ากรุงลังกา ไต่พระที่นั่งตธาตุ
 สององค์ ก็ขังพระเกศธาตุแห่งพระพทธเจ้า ซึ่ง
 บัญอยู่ในกล่องศิลาเป็นอันงาม จดหมายอนันเป็นของ
 มาโคโยโล เป็นชาวเมืองเวนิสชอยเที่ยว ไต่รับ
 ราชการอยู่ในกบลายชำนหลายปี
 คักจากหนังสือเตนเนนต์ แต่งด้วยเรื่องเมืองลังกา
 เล่ม ๒ หน้า ๒๐๒

ความเห็นของข้าพเจ้าเอง

ในเรื่องเมืองลังกาที่ไต่ เกี่ยวข้องกับกรุงหงสาวดี
 ตามที่ไต่กล่าวแล้วข้างต้น พิเคราะห์ที่เห็นว่าจะเป็นเวลา
 แผ่นดินของพระมหาชัยภูธร ซึ่งรับพระนามภายหลัง
 ว่า พระเจ้าศรีวิสาขวงค์ธรรมเจดีย์ มิเกี่ยวข้อง

กษัตริย์เมืองลังกาเป็นอันมาก เมื่อเทียบยุคศักราชก็พลาด
 กันไปเล็กน้อย ในหนังสือราชาธิราช ลงยุคศักราช
 ไว้ว่า เมื่อมหาชัยถูกอรรดวลยราชยุคศักราช ๘๕๘ ปี
 เป็นภายหลังพระเจ้าลังกาส่งนางที่อ้างว่าเป็นราชธิดามา
 นั้น ๒๖ ปี ถ้าจะเชื่อว่าศักราชในหนังสือราชาธิราชแน่
 เวลานั้นก็คงจะเป็นเวลาที่ว่างไม่มีเจ้าแผ่นดิน เพราะ
 เวลานั้นเจ้าแผ่นดินหงสาวดีเป็นสตรี ตกขึ้นไปอยู่กรุง
 อังวะถึง ๒๒ ปี เห็นว่าไม่ควรที่จะเชื่อศักราชใน
 หนังสือราชาธิราช กวี่ยลงเลอะเทอะ ควรจะสอบได้
 ว่า ไม่แน่หลายแห่ง ถ้าตกลงใจว่าเหตุการณ์อันกล่าว
 แล้วข้างต้นได้เกิดขึ้นในแผ่นดินพระเจ้าศรีสาทวงศ์
 ธรรมเจดีย์แล้ว ก็มีเรื่องราวที่ฟังจะสอบกันได้ ก็
 จะกล่าวต่อไป

คุณเหมือนจะกำรงราชย์ล่วงไปไม่ช้านัก คงจะเป็น
 เพราะเหตุที่เล่าเรียนพระไตรปิฎกมาก เห็นหนังสือ
 ต่าง ๆ ซึ่งชาวลังกาแต่ง พรรณาเรื่องราวเมืองลังกา

วิเศษต่างๆ มีมหาวงศ์ แลทีปวงศ์เป็นต้น จึงได้
 แต่งให้พระสงฆ์แลช่าง มีพระพุทธรูปโฆษาจารย์เป็น
 ประธาน ไปถ่ายอย่างปราสาทแลพระพุทธรูปวิหาร
 ต่างๆ แต่หาปรากฏว่าได้ไปยี่โคชกเงินไม่ แล
 เหมือนกันกับเมืองเรา ที่ไม่ได้รัชชกเงินมาก่อนว่า
 ราชวงศ์เมืองลังกา ภายหลังที่กล่าวแล้วในหนังสือ
 มทวงศ์นั้นเป็นอย่างไร รู้แต่ว่าเจ้าแผ่นดินยังมีอยู่
 ฝรั่งมีอำนาจเกี่ยวข้องกับบ้านเมือง แต่จะมีอาการเกี่ยวข้องกับ
 กันอย่างไรก็ไม่ทราบความชัด ด้วยเหตุหลายประการ
 เพราะระยะทางไกลไปมายาก เพราะไม่รู้ภาษา เพราะ
 ไม่พอใจไต่ถาม ด้วยความปราถนาที่จะเกี่ยวข้องกับ
 ลังกา ย่อมมีความประสงค์อย่างเกี่ยวแต่ที่จะสืบข่าว
 คราวพระพุทธศาสนา ค้นหาหนังสือซึ่งยังไม่มีบริบูรณ์
 มาเป็นเครื่องเทียบทานหนังสือที่มีอยู่ จดหมายเหตุแห่ง
 ผู้ไปลังกา ย่อมเฝ้าตามแนวหนังสือมทวงศ์อันกล่าว
 ล้วนแล้วแต่ด้วยเรื่องศาสนา ในจดหมายเหตุทั้งหลาย

ที่เราได้เห็นย่อมหว่าถึงเรื่องสักัจฉา คือโต้ตอบกัน
 ในเรื่องทางธรรมบ้าง ทางวินัยบ้าง เป็นการตรวจความ
 วัฏษามคธหรือบาลี ซึ่งเป็นภาษาตายตัวกันทั้งสอง
 ฝ่าย ตรวจความรู้อันใดอันหนึ่งพอสมควร โดยแกไขัญหา
 ชาติของต่าง ๆ ให้คงตามธรรมวินัย ถ้าจะเป็นการ
 สนทนาเล่าขานกันก็เป็นแต่สาสนประวัติ ความเป็นไปได้ของ
 พระศาสนาที่เป็นอยู่ในเมืองแห่งคนแกลคน ไม่ได้เกี่ยว
 ของด้วยความมุ่งหมายในทางราชการหรือทางค้าขาย
 เลยทีเดียว ข้าพเจ้าได้พบผู้มีชื่อเสียงซึ่งได้ออกไป
 เมืองลังกา เช่นพระยาสุธรรมโมตรี (ทอง) สมเด็จ
 พระพุฒาจารย์ (ศรี) และผู้น้อยอื่น ๆ อีก ได้ฟังเล่า
 บอกเรื่องราวก็ไม่มีอย่างอื่น นอกจากเรื่องศาสนา ถ้า
 เราะถามถึงการบ้านเมืองอย่างไร ก็เล่าได้แต่เพียง
 การอยู่การกินแลการเคียรทาง ในทางราชการหรือการ
 ค้าขายแล้ว ไม่สามารถจะบอกอันใดได้เลย ข้าพเจ้า

จึงสันนิษฐานว่า เวลาที่มอญคบกับลังกาในตอนนั้นคงไม่
ผูกอินทกับเรานัก

ทูตรามัญออกไปลังกาทแรกตามทไ้ก่กล่าวมานั้น
ถ้ากักระยะก็ต้องเป็นเวลาที่ย้ายจากเมืองอนราช
มาแล้ว ข้อที่ไปถ่ายอย่างต่าง ๆ เช่นที่กล่าวไว้นั้น
เป็นที่น่าสงสัยเป็นอันมาก เพราะในตอน ๆ นอกจาก
อนราชไปแล้ว หายากที่จะมีสิ่งใดในเมืองลังกาอันควร
จะถ่ายอย่าง

ต่อมาในจดหมายเหตุพงศาวดารรามัญนั้นว่า พระ
เจ้าหงสาวดีได้รับราชสาส์นจากพระนครต่าง ๆ ถ้าม
เข็วรงค์ เพื่อจะส่งฉิกงไปถวาย พระเจ้าหงสาวดีมีพระ
ราชสาส์นตอบ อุปมายกพระพุทธรวงค์ขึ้นเป็นข้อเปรียบ
ไม่แจ้งวงค์ของพระองค์ แต่ตามหนังสือนั้นก็กล่าวว่า
ฉิกงเมืองทั้งปวงพอใจในสำนวนหนังสือของพระเจ้า
หงสาวดี พระเจ้าเชียงใหม่เป็นคนแรกที่ไ้ส่งฉิกงไป
ถวาย ตามข้อความนั้น เหมือนกับพระเจ้าเชียงใหม่

กก็ อิตากก็ เชื่อว่าพระเจ้าหงสาวดีองค์นั้นจะไ้เป็นพระ
 พุทธเจ้า อยากรจะใคร่เป็นพ่อตาแลเป็นเมียพระพุทธรเจ้า
 เมืองอื่น ๆ ที่ไกลเคียงก็ไ้ส่งราชสาส์นไปถามขัณฑ์หา
 ทอขแก้ขัญหา ส่งเครื่องบรรณาการกันทุกเมือง
 การช้เกยระกัษเมืองลังกาทุกกล่าวอก ก็เรื่องตาม
 ปรุคณา นี้ว่าเช่นพระเจ้ากรุงลังกาแต่งเรือสำเภาส่ง
 มาให้ตามปรุคณา นี้ว่าเป็นครั้งที่ ๒ ที่เรือลังกาไ้มา
 ถึงเมืองหงสาวดี ครั้งแรกนั้นคือมาแต่ครั้งพระยาอู่
 เจ้าข้างเผือก เพราะเหตุที่เกยระกัษก่อนไ้รบรบตลังกานี้
 มีชานานครั้งหนึ่งครั้งนึ่ง เป็นที่ขยนิคของพระเจ้าหงสาวดี
 ยิงนัก จักการทอขรขยยิ่งกว่ารบรบตลังกานี้ แต่ไม่ไ้
 กล่าวถึงนางราชธิดา แลพระทันตธิดาที่ไ้รบรบ ที่สค
 ษนทุกชั้นหลังที่มาจากเมืองแกนคี่ ก็ไม่ไ้กล่าวถึง
 ชะรอยจะเป็นค้วยเรื่องกระดากใจ เพราะมีเหตุปรากฏ
 กลัขกลายไป เป็นที่เสียมเสียดพระเกยระกัษ เพราะ
 จกคณาเหตุในเมืองพม่ารามัญเหล่านี้ จะเขาเป็นแน่

แต่อย่างไรไม่ได้ ถ้าสิ่งใดที่เป็นการเสียแล้วก็ไม่จก
 หรือแก้ไขอย่างอื่น เช่นเมื่ออังกฤษมาตีเมืองพม่า
 คราวแรกเขาจกหมายว่า อังกฤษมาตีปล้นพระนคร
 พวกทหารออกสู้รบก็ไม่ได้ไชยชนะ เจ้าแผ่นดินแผลง
 ธนุกทองคำออกไป ชาศักจึงได้ปลาศนาการไปตั้งมั่น
 ในตอนช่วงว่เกยวของควยเมืองจีน ก็ได้มีในหนังสือ
 พงศาวดารรามัญ ที่แปลเป็นภาษาเราหลายตอน แต่
 ข้าพเจ้าเจ้าสงสัยว่าจะมิใช่ตอนมหาวิภูภรณ์ คงจะเป็น
 ตอนพระเจ้าราชาธิราช มีความเสียกายทมิได้มีฉบับ
 อังกฤษมาซึ่งมีศักราชแน่นอนกว่า แลเป็นเรื่องพงศาว
 ดารแท้ ก็ยรวมทั้งพงศาวดารมอญแลพม่าอาลัม เรื่อง
 ราชธิราชแปลเป็นไทยนี้ ตรงกยชอกเรียก คือ คอองการ
 จะกล่าวถึงพระเจ้าราชาธิราชองค์เคยว คือเนื้อความก็
 พระเจ้าราชาธิราชเป็นนายโรงแห่งเรื่องหนังสือนี้ ทกล่าว
 ถึงผู้ช่นเป็นแต่เรื่องประกอยเท่านั้น เมื่อพิเคราะห์ตาม
 วิชาการวิยาอ้างพระเจ้าศรีสากยวงศ์ธรรมเจดีย์แล้ว
 เป็นผู้สมควรที่จะต้องถูกลังกาตลอดเช่นนั้นแท้ทุกย

ข้อความทั้งนี้ เก็บมาจากหนังสือราชาธิราชตั้งแต่
หน้า ๕๕๕ ถึงหน้า ๕๕๘

การเปิดพระทันตธาตุให้กนคุ

พระทันตธาตุรักษายอยู่ในที่ซึ่ง เรียกว่า คาลาคามา
ลิกาวะ ณเมืองแกนคี่ ซึ่งเป็นเมืองหลวงเก่าอยู่ใน
ท่ามกลางเกาะ วิหารที่เก็บนั้นไม่ใหญ่โตอันใด ตั้งอยู่
ในกำแพงพระราชวัง หันหน้าต่อกิศวันตก มีลาน
ปลูกหญ้าอยู่กลาง ก้านเหนือเป็นเทวสถานพระเจ้าองค์
แลพระราชวัง ข้างทิศใต้เป็นสระน้ำใหญ่ อีกฟากสระ
ข้างหนึ่งตรงกันกับวิหารพระทันตธาตุ เป็นที่ตั้งวัด
บุษผาราม นัยหนึ่งชาวลังกาเรียกมาลวัตตวิหาร ซึ่ง
ว่าพระอชลาเถระ ได้ผูกพัทธสีมาในที่นั้น แต่ข้าพเจ้า
ไม่ได้ไป ก้านหน้าของวิหารนั้น มีผนังแลซุ้มประตู
ศิลาลายสลัก ลวดลายทำนองเดียวกับโบโรบายโด ที่
เมืองชวา แต่ข้าพเจ้ามีความสงสัยเป็นอันมากกว่าจะไม่ใช้

ของทำขนมเฉพาะสำหรับตน หน้าที่จะรอมมาจากวิหารเก่า
 แห่งใดแห่งหนึ่งในเมืองอนูราชปุระซึ่งเป็นมหานครโบราณ
 ตอนข้างฝ่ายเหนือของเกาะ กล้วยเหตว่าเครื่องศิลาเช่นนี้
 ข้าพเจ้าได้เห็นแต่สามแห่ง คือเสาศิลาตงนาฬิกาแตก
 อยู่หลังเรือนที่เรียกว่า กวินส์ เฮาส์ คือ เรือนเจ้าเมือง
 ที่เมืองโคลัมโบ มีจารึกไว้ว่า เซอ ฮารเทอ เฮลิแยงก์
 แสฟวัลลอก ได้มาแต่อนูราชปุระ อีกแห่งหนึ่งที่คาหนัก
 เจ้าแผ่นดินลังกา มีศิลาเป็นวงพระจันทร์ครึ่งซีก กลาง
 สลักเป็นกงรถสำหรับวางหน้าประตู อีกแห่งหนึ่งที่
 วิหารพระรัตนคธาตุ ข้าพเจ้าจึงสันนิษฐานว่าจะเป็รอมมา
 จากวิหารแห่งหนึ่งแห่งใดในเมืองอนูราชปุระ เมืองแกน
 ดินชาวลังกาเรียกว่าสิงขณทะ เป็นเมืองหลวงภายหลัง
 เรื่องมหาวงศ์เหมือนกันกับพระรัตนคธาตุ ซึ่งมาภายหลัง
 ไม่ใช่เป็นเจดีย์สถานเก่าซึ่งปรากฏในเรื่องมหาวงศ์ เมื่อ
 สังเกตดูความหนังสือต่าง ๆ ที่เขาได้แต่ง แลรูปที่เขา
 ใช้นำยลอกจำลองมากับทั้งคำบอกเล่าของผู้มีบัณฑิตก็

ในประเทศนั้น ซึ่งควรเชื่อถือ ข้าพเจ้าเข้าใจว่า ชาติลังกา
 เกยวน ไม่เหมือนอย่างแต่ก่อน หรือเกือบจะมีใช้คน
 เชื้อวงศ์อื่นเดียวกันกับแต่ก่อน เปรียบประคองเขมร ครั้ง
 พระนครวัด แลเขมรในปัจจุบันนี้ ความคึกคึกแลผลทำ
 การต่าง ๆ เป็นคนละอย่างคนละประเภท ถ้าจะเทียบ
 เหาสิ่งซึ่งทำแต่โบราณ แลสิ่งซึ่งทำใหม่มาวางเข้าสอง
 สิ่ง จะไม่ตองกันเลยทั้งความคึกคึกทั้งผล สามารถที่
 จะให้เข้าใจผิดว่า เป็นคนละเมืองกันได้ เทศกึ่งนี้เป็น
 ได้ก็ด้วยคนที่มาอยู่เมืองลังกาแต่ก่อน คงจะเป็นเชื้อชาติ
 ชาวเมืองฝายเหนือในชมพูทวีป ซึ่งมีความเจริญก่อน
 กว่าข้างใต้ ลงมายังเกาะนควยเรือแล้วตั้งอยู่ เช่นที่
 ปรากฏในเรื่องมหาวงศ์ นำฝีมือช่างแลความคึกคึกข้าง
 เมืองฝายเหนือลงมาด้วย พวกนี้เองได้แผ่ผ่านไปจน
 กระทั่งถึงเกาะชวา ฝีมือจึงได้ละม้ายคล้ายคลึงกัน
 เมื่อภายหลังตั้งเป็นบ้านเมืองขึ้นแล้ว ชนในชมพูทวีป
 ฝ่ายใต้อาศัยความบริบูรณ์ของเกาะนี้ ไปมาค้าขาย

แผลงมาตั้งอยู่^๕มาก^๕จนทุก^๕ที่^๕ เมื่อเกิดการ^๕ลา^๕ล^๕ขึ้น^๕ใน
 เมือง^๕ ขาง^๕คราว^๕ก็^๕มี^๕อำนาจ^๕แซก^๕แซง^๕ขึ้น^๕เป็น^๕เจ้านาย^๕ได้
 ความ^๕คัน^๕เคย^๕แล^๕ความ^๕น^๕ข^๕ถ^๕กัน^๕แล^๕กัน^๕กัน^๕คน^๕ใน^๕พิน^๕เมือง^๕
 ที่^๕มา^๕แต่^๕ฝ่าย^๕เห^๕น^๕อก^๕ก็^๕เร^๕ว^๕ญ^๕ชน^๕ จน^๕ถึง^๕อา^๕ว^๕า^๕ห^๕ว^๕า^๕ท^๕ม^๕ง^๕ค^๕ล
 กัน^๕แล^๕กัน^๕ เกิด^๕ข^๕ต^๕ร^๕แล^๕ห^๕ล^๕า^๕น^๕ก^๕ล^๕า^๕ย^๕เป็น^๕ชา^๕ติ^๕ชา^๕ว^๕ล^๕ง^๕กา
 ช^๕น^๕! ^๕หม^๕อ^๕ก^๕อ^๕ย^๕า^๕ง^๕ท^๕น^๕ง^๕ ซึ่ง^๕จะ^๕เร^๕ย^๕ก^๕ว^๕า^๕ชา^๕ว^๕ล^๕ง^๕กา^๕แท^๕ก^๕ไ^๕้
 ภาย^๕ต^๕ล^๕ง^๕เม^๕ื่อ^๕เก^๕ิ^๕ก^๕จ^๕ลา^๕ง^๕อ^๕ัน^๕ไ^๕ค^๕ ฆ่า^๕พ^๕ัน^๕กัน^๕ต^๕าย^๕ไป^๕มา^๕ก^๕ๆ
 พว^๕ก^๕ใน^๕ช^๕ม^๕พ^๕ท^๕ว^๕ี^๕ป^๕ช^๕้าง^๕ไ^๕้^๕ก^๕็^๕เพ^๕ิม^๕เท^๕ิม^๕มา^๕ก^๕ช^๕น^๕ตาม^๕ลำ^๕ค^๕ย^๕
 ฆ่า^๕พ^๕เจ้า^๕ไ^๕้^๕ท^๕ร^๕า^๕ย^๕า^๕ก^๕ผู้^๕ที่^๕คว^๕ร^๕เช^๕อ^๕ บ^๕อ^๕ก^๕ว^๕า^๕ค^๕น^๕ใน^๕เ^๕กา^๕ะ^๕ล^๕ง^๕กา^๕
 เ^๕ค^๕ย^๕ว^๕ัน^๕น^๕อ^๕ย^๕ก^๕ว^๕า^๕แต่^๕ก^๕่อน^๕เป็น^๕อัน^๕มา^๕ก^๕ ที่^๕เม^๕ื่อ^๕ง^๕อน^๕ร^๕า^๕ช^๕อยู่^๕ระ
 อ^๕ัน^๕กัน^๕พ^๕ย^๕ร^๕อ^๕ย^๕ซึ่ง^๕เป็น^๕ที่^๕ค^๕น^๕อยู่^๕ ก^๕ว^๕้าง^๕อ^๕อก^๕ไป^๕เส^๕ม^๕อ^๕มี^๕ไ^๕้^๕ช^๕า^๕ค^๕
 ฆ่า^๕พ^๕เจ้า^๕จะ^๕ยัง^๕ไม่^๕ก^๕ล^๕่า^๕ว^๕ย^๕ค^๕ย^๕า^๕ว^๕ใน^๕เร^๕ื่อ^๕น^๕ ด้^๕ว^๕ย^๕เห^๕ต^๕ว^๕่า^๕ยัง
 ไม่^๕สม^๕ค^๕ว^๕ระ^๕ก^๕ล^๕่า^๕ว^๕เล^๕ย^๕ เ^๕พ^๕ระ^๕ยัง^๕ไม่^๕ไ^๕้^๕ไป^๕เห^๕็น^๕เม^๕ื่อ^๕ง^๕
 อน^๕ร^๕า^๕ช^๕อยู่^๕ระ^๕ ซึ่ง^๕เป็น^๕เม^๕ื่อ^๕ง^๕มี^๕การ^๕ก^๕่อ^๕ส^๕ร^๕้าง^๕อัน^๕วิ^๕เศ^๕ษ^๕ของ^๕
 ไ^๕ย^๕ร^๕า^๕ณ^๕ น^๕่า^๕ที่^๕จะ^๕ก^๕็^๕ย^๕ง^๕ก^๕ว^๕า^๕เ^๕กา^๕ะ^๕ช^๕ว^๕า^๕เป็น^๕อัน^๕มา^๕ก^๕ ที่^๕ก^๕ล^๕่า^๕ว^๕
 ัน^๕นี้^๕ เ^๕พ^๕ื่อ^๕จะ^๕รว^๕ม^๕ค^๕ว^๕า^๕เม^๕ื่อ^๕ง^๕ล^๕ง^๕กา^๕ท^๕อน^๕ก^๕ล^๕า^๕ง^๕มา

ทาไต ซึ่งข้าพเจ้าได้มาอยู่กับนี้ ไม่เป็นดินที่ซึ่งกล่าว
 ไว้ในคัมภีร์มหาวงศ์ ซึ่งเราทั้งหลายมีความพิศวง
 เลื่อมใสเป็นอันมากนั้น พระรัตนธาดาคุณไม่เป็นสิ่งสำคัญ
 ซึ่งเรามิเข้าใจจนสมยนิทาคือมาแต่ก่อน เป็นการสมควร
 แท้จริง เมื่อใดเห็นดินที่ แลใดเห็นสิ่งของทั้งปวง
 คงไม่เป็นเครื่องที่น่าพิศวงหรือน่าเลื่อมใสอันใด อากุล
 มุลมองไปทั่วสัง แลทั่วเรื่องที่จะพวงนำรังเกียจหรือน่า
 กระคายใจหลายประการอันไม่ควรจะกล่าวในที่นี้

เมื่อจะกล่าวถึงวิธีซึ่งเข้คพระรัตนธาดาให้คนดู หรือ
 นมัสการ ก็จะต้องข้ามเรื่องที่จะพรรณาดังเหตุการณ์เหล่านี้
 เสีย กล่าวคือไปว่า พระรัตนธาดานี้ร้อยอยู่ในห้อง
 ลวด ซึ่งข้อมอยู่ในกลางคอกกอบลทำด้วยทองคำ มีพระ
 เจกีย์ครอบเป็นชั้น ๆ จนถึงชั้นในที่สุดเป็นกล่องประกบ
 ด้วเพชรพลอย พระเจกีย์ข้างองค์ใน ๘ ชั้นนั้น ประดับ
 เพชรพลอยงามดี องค์นอกที่สุดมีสังวาลหลายอย่าง
 สังกะณีไค้แต่ว่าเป็นอย่างพม่านั้นสายหนึ่งสวมอยู่ สิ้น

ฐานพระทันตธาตุก็ไม่ผิดอันใดกับที่จำลองนัก แต่จะเป็น
 กว้างเท่า หรือกว้างจะเป็นสี่คอกพิกลแห่ง จึงได้มีสี่คอก
 มี เหมือนงาที่ทำเครื่องมืออันใดใช้เท่า ๆ แต่ไม่เป็น
 สี่คอกเสมอกัน ที่ซึ่งเกียนนั้นเป็นห้องไม่มีหน้าต่าง มีแต่
 ประตูคานเกี่ยว มีประแจสามคอก ผู้ซึ่งรักษาซึ่งเรียก
 ว่า ระตะมะหัตตะมะยะ ซึ่งแต่งตัวนุ่งผ้ายาว ๒๗ วา
 เกือบคอกหนึ่ง พระเกือบสองคอก ในนั้นมีสิ่งอื่น ๆ ที่มี
 ภาคหลายอย่าง แต่ยากที่จะเห็นได้ถนัด เพราะมีคอก
 จุดไฟ แลไม่จุดหลายดวงนัก ดูเหมือนเจ้าพนักงาน
 ผู้รักษาจะพอใจให้เป็นเช่นนั้นด้วย การที่จะบูชาด้วย
 ทรัพย์สิน ย่อมไม่สู้เป็นที่พอใจของผู้รักษา ข้าพเจ้าได้
 เห็นหนังสือเขียนด้วยลานทองสองผูก ผูกหนึ่งซึ่งเข้าใจ
 ว่า ส่งไปแก่พระเจ้าอยู่หัวบรมโกศกรุงสยาม ๑๕๐ ปี
 เกษมมาแล้วนั้น ข้าพเจ้าได้พลิกดูรอยลานกลับค้น
 เห็นปลาย เขียนด้วยอักษรขอม ซึ่งค้นเป็นวิธียุโรปสมบท
 นลักรู้น ผูกแลดอนสีมา ข้างปลายมีบานแพนหาเขียน

แปลรอยไต่คำที่จารกนั้นมา ศักราชลงว่า ๓๐๐๐๕ ถ้าจะ
 เข้าใจโดยคำว่าพันห้า ก็เป็นก่อนเวลาแผ่นดินพระเจ้าบรม
 โกษุ แลทั้งสี่เกตุถ้อยคำในนั้น . ประกอบด้วยรูป
 ทวิอักษรเห็นเป็นหนังสือขอมที่เขมรเขียน หาใช่ไปจาก
 กรุงสยามไม่ อักขรหนึ่งนั้นไม่ไต่ดู ด้วยผู้รักษาทอง
 แหนเหลือเกิน ราวกับว่าผู้หนึ่งผู้ใดจะวิ่งราวไปจากที่นั้น
 ยังมีพระแก้วธกองค์หนึ่ง ซึ่งหน้าตักประมาณสัก ๔ นิ้ว
 สี่เกตุดูไม่ใช่ฝีมือลังกา ลีคล้ายมรกตสองไปรง มี
 ที่ชำรุดบ้าง จะสังเกตว่าเป็นเนื้อศิลาหรืออินโตก็ยาก
 ด้วยสว่างไม่พอ แลเขาไม่สู้จะให้ดูนานนัก ทั้งในห้อง
 นั้นก็ไม่มีทางลมซึ่งจะหายใจได้มาก คนก็เข้าไปเต็ม
 แน่น ถ้าผู้ใดยืนอยู่ช้ำก็อาจจะเป็นลมได้ ด้วยต้องการ
 ลมสำหรับหายใจ ซ้ำพเจ้าได้คักคำขานแพนท ใน
 คัมภีร์นั้นมาลงไว้ ในทนต์ ด้วยเห็นว่าการที่คักนั้นมิใช่
 ง่าย ต้องทำทุกกระบวนวิชาเป็นอันมาก

การที่จะแยกพระทันตธาตุให้คนดูเป็นการแยกเขยื้อน
 นาน ๆ มีครั้งหนึ่ง ในเวลาเมื่อพระเจ้าแผ่นดินลังกา
 ยังมีอยู่ แยกครั้งหลังที่สุดแผ่นดินพระเจ้ากฤตกสิริ
 ในราวพุทธศักราช ๒๓๓๘ จุลศักราช ๑๑๓๗ เป็นขท
 พระอุบาลีเถระกับราชทูตกรุงสยาม ตามคำเชื้อเชิญ
 ของพระเจ้ากฤตกสิริ ให้ไปสืบสาสนวงศ์ในเมืองลังกา
 เพราะเวลานั้นพระสงฆ์ในเมืองลังกาสาสนวงศ์สิ้นไป พระ
 เจ้าอยู่หัวบรมโกศจึงได้ทรงจักพระสงฆ์ ๓๐ รูปกับทูต
 นทูต ให้เชิญพระพุทธรูป พระธรรม แลพระราชสาส์น
 ออกไป ซึ่งจดหมายรายละเอียดของราชทูต แลวิธี
 ซึ่งเชิญพระทันตธาตุออกให้ราษฎรดูอย่างไร ยังมีอยู่
 ในท้องอาลักษณ์ แลได้ลงพิมพ์ในหนังสือวิจิตรญาณ
 แต่จะเป็นฉบับใดบ้างเท่าจำไม่ได้ ต่อมาอีกมีครั้งหนึ่ง
 เมื่อพุทธศักราช ๒๓๗๑ จุลศักราช ๑๑๗๐ แลเมื่อไม่กี่
 ๕๕ ๕๕ ๕๕
 นอกครั้งหนึ่ง การที่แยกให้คนดูเช่นนั้น เพื่อประสงค์

จะไ้เงินปฏิสังขรณ์วิหารพระรัตนธาตุ ชนชาวสิงห์พ
ทั้งปวงยอมพากันแตกคั้นไปนมัสการ แลเข้าเรียราย
ทั่วทั้งสกลลังกาทวีป

ในระหว่างซึ่งมิไ้มีการเข้คให้คนนมัสการมากเช่น
นั้น ย่อมเข้คให้ผู้มีบัณฑิตกตต่างประเทศสำคัญ ๆ กุ
ย่างเช่นครั้งเป็นคราว แต่โดยปรกคที่เข้คให้ชาวลังกา
บูชา นั้น เป็นแต่ไปนมัสการภายนอก หาไ้เห็นองค์
พระรัตนธาตุไม้

เมื่อจะกล่าวตามคนต่างประเทศเข้กล่าว ที่เขาไ้
พิจารณาว่าคเขียนจำลองถวนถึ เขาว่าทำค้วยงาข้าง
ซึ่งเสียดสิ เป็นของพระเจ้าวิกรมพาหคคทำชน ไม้เป็น
สัณฐานพนัธมนุชย เพราะสังทจริงแทนนั โปรตเกศไ้
ทำลายเสียดสิเมืองควคังไ้กล่าวมาแล้ว แต่ตามความ
เห็นของข้าพเจ้าเห็นว่า ถึพระรัตนธาตุซึ่งว่าโปรตเกศ
ทำลายเสียดสิ นั้น จะเชื่อว่าแท้ก็ไม้ไ้ ค้วยพาไปช้อน
เว้หมกผงเสียดสิเป็นหลายครั้งมาแล้ว

แห่ประหาร

พระเจ้าแผ่นดินในลังกาชั้นหลัง ๆ ลงมา ย่อมเป็น
 เชื้อสายแห่งหรือเป็นอินทฺ์โดยมาก เพราะฉะนั้นในเมือง
 แคนกิงก็มีเทวสถานอย่างอินทฺ์เป็นอันมาก เป็น
 ธรรมเนียมที่ตองแห่พระเป็นเจ้าของอินทฺ์ทุกขั ไม่เกี่ยว
 ช้องอินทฺ์กับพระพุทธศาสนา ครั้นเมื่อพุทธศักราช ๒๓๓๘
 พระเจ้ากรุงลังกาได้เชิญพระสงฆ์กรุงสยาม ออกไปให้
 อุปสมบทชำระพระพุทธศาสนา ให้พระสงฆ์ประพฤติ
 อยู่ในศีลวิสัยอย่างสูงเสร็จแล้ว พระอุบาลีเถระเจ้า
 ได้ยินเสียง อออง กระทบม การที่จะแห่พระเป็นเจ้าฝ่าย
 อินทฺ์กันนั้น จึงได้ถวายพระพรแก่พระเจ้าแผ่นดินใน
 เวลาเช้านั้นว่า ควรที่จะเชิญพระสถูปขึ้นประดิษฐาน
 เหนือข้างพระที่นั่งแต่ไปหน้าพระเป็นเจ้าทั้งหลาย เพื่อให้
 ภรรยาคนทั้งหลายเป็นพุทธบูชา แต่พระสงฆ์ทั้งปวง
 ทาได้เข้าในกระบวนแห่หรือช่วยจกการอินทฺ์ไม่ นอกจาก

ให้ขี้มข้างวัดแลพระเจดีย์ ซึ่งทำประหนึ่งว่าทรงพระ
 ทันชากุ แต่หาได้มีพระทันตชากุในนั้นไม่ กษัตริย์
 มณฑปเงินกำไหล่ทอง ซึ่งเป็นที่ประดิษฐานพระเจดีย์
 กระจวรวแต่เห็นได้แต่เป็นเวลากลางคืนสว่างไปด้วย
 แสงไฟ ประโคมสังข์แตรฆ้องกลองขลุ่ย แลมีคนโลก
 เล่นเต้นรำไปในกระจวรว ซึ่งที่ทรงพระเจดีย์นั้น ปก
 คลุมไปด้วยผ้าสักหลาดแดงคึกขลิบทอง ที่ผ้าคลุมหน้า
 ใต้โคมกลองม้ายักโหมมทองเป็นพระพุทธรูปนั่ง มีเครื่อง
 สูง อังสุริย์ จามร ทำด้วยแพรสีต่าง ๆ แต่รูปร่างไม่
 เหมือนเครื่องแต่ของเรา เหมือนศาลยัดครวินัยธร วินัย
 ธรรมหัวเมือง หรือสมุทโฆฎิกาย่างต่าง ๆ เมื่อข้าพเจ้า
 ไปเขาก็จัดการแต่เห็นชนใต้ดูเป็นการพิเศษ แลแต่ผ่าน
 มาหน้าที่อยู่ แต่ข้าพเจ้าหาได้ออกไปดูไม่ ซึ่งกล่าวถึง
 ได้ทั้งนี้ เพราะเขาก็คมาเรียงรายตามทางพร้อมทั้ง
 เครื่องประโคมต่าง ๆ ตลอดสองข้างทาง ในเวลาที่
 จะไปสู่วิวหารพระเจ้าวแก้วนั้นด้วย

เรื่องพระสงฆ์ลังกา

เวลาที่ข้าพเจ้าไปอยู่น้อยนัก ไม่พอที่จะไต่สวนอันใด
 อาศรัยแต่สังเกตุด้วยตา แลฟังคำเล่าขานอย่างเล็ก
 น้อย คงได้ความว่าแยกหมู่แยกคณะกันเป็นอันมาก
 ไม่มีผู้ใดเป็นใหญ่บังคับบัญชาทั่วไป ฝ่ายอาณาจักรก็
 มีใครเกี่ยวข้องอันใดในการศาสนา เขามีได้ รอดอน
 คุมเหงเหมือนครั้งโปรตุเกส แต่อาศรัยที่ไม่มีผู้ใด
 จะตราสั่งข้อที่ถูกต้องผิด หมู่ใดมีปฏิญญาอย่างใดก็ประพฤติ
 ตนไปตามปฏิญญาตน ที่เป็นหมวดใหญ่หรือต่างวงศ์กัน
 อยู่นั้นสามจำพวก คือ ขยาลวงศ์ หรือหนึ่งเรียกว่า
 สยามวงศ์นั้นมากทั่วไปทั้งเกาะ พวกที่สอง คือ อมรปุ
 วงศ์หรือมรัมมะวงศ์ พวกพม่าพวกหนึ่ง มักจะอยู่ตาม
 ชายทะเลฝ่ายใต้ พวกที่สาม คือ รามัญวงศ์ตั้งชนใหม่
 ก็คงอยู่ตามชายทะเลเหมือนกัน ในสามพวกนี้แย่งกัน
 ออกไปอีก พวกละหลาย ๆ คณะ ไม่อยู่ในบังคับกัน

มีปฏิวัติต่าง ๆ กัน เป็นต้นว่า พวกอุปลิงค์โคยมก
 ไม่ห่มคลุมเลย จะไปแห่งหนึ่งแห่งใดก็ห่มพาดควาย
 เท่านั้น ไม่ใช่ราตคคอก อีกพวกหนึ่งห่มคลุม แล
 เล็กผ้าชั้นข้างล่างเหมือนอย่างพระมหานิกาย ในสอง
 พวกนี้ก็เถียงกัน ขอตเถียงนั้นก็เลวกรรมเต็มที พวก
 ที่ไม่ห่มคลุม อ้างว่าไม่เห็นรูปพระพุทธรูปเจ้าที่ทำไว้แห่งไร
 ห่มสองไหล่ พวกที่ห่มคลุมแต่เล็กผ้าข้างล่าง ทราบ
 ลัทธินิยมยติกาในกรุงเทพฯ บ้าง คณวินยพลงเนื้อ
 เห็นด้วยว่าไม่สู้เป็นปริวิตกอล เย่ลิ้นเป็นแหวกผ้า
 ทางลูกขวยยกลูกขวยชนข่า แต่คงมีวันชวาชัยตามเดิม
 แต่พวกอื่นห่มอย่างรามัญ คือมีวันช้ายแต่ไม่ยกผ้า
 ชายในชนข่าหรืออย่างไร พวกชนไปชนข่าแล้วแลเห็น
 ผิดกันกับธรรมเนียมยติกา ที่ห่มคล้ายธรรมเนียมยติกา มีอยู่น้อย
 องค์กร ที่โคเจ้ามากรุงเทพฯ ข้างฝ่ายรามัญถือไม่ใช่
 รองเท้าไม้กันร่ม ไซ้แต่ใบตาลข้อมือกระษัตริย์ไม่ห่มแพร

พวกไม่ห่มคลุมนั้น มักใช้จิวรแพรท่วนเหลือองอนุวาท
 เล็ก ๆ ก็นิยมแพร สวมรองเท้าอยู่ข้างจะสูง คนใน
 เกาะลังกาค่อมสรรเสริญพระรามัญนิกาย มากกว่า
 นิกายอื่น ๆ พระสงฆ์ข้างฝ่ายเมืองแกนก็ไม่สู้เอื้อเพื่อ
 ในการสั่งสอนมาก ข้างฝ่ายทำอยู่ข้างจะเอื้อเพื่อแลรู้คน
 ลึกหนาบาง อุบายลวงค้ำข้างนิกายโกนคิ้ว คุชการ
 กิริยากล้ายพระกรุงเทพ ฯ เห็นว่าต้องการอยากจะ
 ประพฤติเหมือนพระในกรุงมาก ข้อเดียวกันต่าง ๆ มี
 มากนัก ข้าพเจ้าจะไม่กล่าวในที่นี้ การปกครองฝ่าย
 อังกฤชถือเหมือนราษฎรสามัญ ข้าพเจ้ามีความสงสัย
 มาก ว่าถ้าทำผิดด้วยอาณาจักรไม่ถึงปราชิกแล้ว เขา
 จะสงโทษทั้งเพศสมณะหรือประการใด แต่ครั้นเมื่อถาม
 ขันก็กลั้นหัวเราะไม่ได้ ค้ำขยไม่ควรรจะเขลาเช่นนั้นเลย
 คือเมื่อทำผิดอันใด ที่โทษควรจำคุก เขาก็ให้เลือ
 กางเกงที่สำหรับคนคุกแต่ง จะสึกหรือมิสึกก็ตามใจ

เมื่อต้องสวมเสื้อกางเกงแล้วก็เป็นพระต่อไปไม่ได้ด้วย
 เอง
 เวชพระที่นั่งจักรี

ในมัชฌิมัตตวรรต กเลอาทรวัย
 วันที่ ๒๗ เมษายน รัตนโกสินทรศก ๑๙๖

ศักราช ๑๐๐๐๕ สังเขปพระราชโองการ รามธิบดี
 ศรีสินทร ภูมินทรวเนศวร กัมพลกัมพูชาธิราช บรม
 ราชบรมบพิตร ครอบนสังเขป พระจักรวาศีศรีสุนทร ยโสธร
 บรมราชชายามหาอัคกรมเหสี พระพิเรนธรรเชษเชษฐ
 สัทธาสาสนลิขิตอักษร สุวณณย์ตตกัมมวาทา นิพพาน
 บังโยโหดุ อนาคตกาเล จิรัฏฐุคตัทธัมโม

พิมพ์ที่หอสมุดแห่งชาติ